

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 27CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319200502
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2319200502.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej v spore žalobcov: 1. J. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. T. XX, XXX XX A. T., 2. R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. 8, XXX XX Y., proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenému AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, 036 01 Martin, IČO: 36 865 036, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 18Csp/25/2019-60 zo dňa 03. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcom v 1. a 2. rade **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že úver poskytnutý žalobcom žalovaným na základe zmluvy č. 0189793023 zo dňa 30.09.2008, uzatvorenej medzi žalovaným a žalobcami je bezúročný a bez poplatkov a aby zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 15.835,25 eura. Výrokom II. priznal žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcom.

1.1 Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (v ďalšom texte „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, 10, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2 písm. a), písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (30.04.2008), § 11 ods. 4, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2018 (v ďalšom texte „ZoSÚ“), a § 1 ods. 2, § 15 ods. 4, § 28 ods. 2, 3, 4, 5 zákona č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie.

1.2. Súd prvej inštancie sa predovšetkým vyrovnal so žiadosťou žalobcov o odročenie pojednávania, nariadeného na 03.10.2019, keď konštatoval, že na pojednávanie sa žalobcovia nedostavili, pričom predvolanie na pojednávanie prevzala žalobkyňa dňa 11.07.2019 a žalobca dňa 17.07.2019. Žalobcovia podaním doručeným súdu dňa 02.10.2019 žiadali o odročenie pojednávania z dôvodu, že žalobkyňa je tehotná a je na rizikovom tehotenstve, k čomu priložili potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti fyzickej osoby v hmotnej núdzi/uchádzača o zamestnanie, podľa ktorého je žalobkyňa práceneschopná od 24.09.2019 s povolenými vychádzkami od 08.00 do 10.00 a od 14.00 do 16.00 hod.. V predmetnej

žiadosti o odročenie pojednávania, ktorá neobsahovala náležitosti v zmysle § 183 ods. 4 C. s. p., uviedli, že si ešte nevedeli zabezpečiť advokáta a musia sa obrátiť na právnu pomoc, ktorá im bola prisľúbená. Dôvody na odročenie pojednávania uvádzané žalobcami súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôležité, navyše v prípade práceneschopnosti sa týkali len žalobkyne. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že právna úprava odročenia pojednávania v § 183 a § 184 C. s. p. reflektuje na zásadu, že vec sa má rozhodnúť rýchlo a hospodárne, v zásade na jednom pojednávaní. Dôležitosť dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania. Hoci to zákon výslovne neustanovuje, existenciu dôvodu, ktorý strane bráni byť prítomný na pojednávaní, musí súdu vždy preukázať hodnoverným spôsobom. Žalobkyňa síce preukázala, že je práceneschopná priloženým potvrdením, avšak tento dôvod nebol súdu oznámený včas (práceneschopnosť od 24.09.2019 a žiadosť o odročenie pojednávania bola podaná dňa 02.10.2019), navyše aj s ohľadom na povolené vychádzky v doobedňajších aj poobedňajších hodinách nemožno usudzovať, že by jej zdravotný stav skutočne bránil zúčastniť sa pojednávania. Žalobca pritom nepreukázal existenciu žiadnej prekážky, ktorá mu bránila zúčastniť sa pojednávania dňa 03.10.2019. Súd prvej inštancie zdôraznil, že s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu, kedy žalobcovia nedoplnili skutkové tvrdenia, nevyjadrili sa k vyjadreniu žalovaného a deň pre termínom pojednávania žiadali o jeho odročenie, nemožno žiadosť žalobcov o odročenie pojednávania hodnotiť inak ako procesný úkon, ktorý celkom zjavne slúži na zneužitie práva a vedie k nedôvodným prietahom v konaní, ktorý tak nepožíva právnu ochranu (čl. 5 základných princípov C. s. p.). Osobitne súd zdôraznil, že od podania žaloby (04.02.2019) do dňa pojednávania (03.10.2019), resp. aj od doručenia výzvy súdu na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalovaného (07.05.2019 a 10.05.2019) mali žalobcovia vytvorený dostatočný časový priestor na doplnenie skutkových tvrdení, pričom neobstojí ani argumentácia žalobcov, že nemajú právnické vzdelanie a potrebujú právnu pomoc. Povinnosťou žalobcov bolo uviesť skutkové tvrdenia a nie právne posúdenie, to je vecou konajúceho súdu. Žiadosť o odročenie pojednávania neobsahovala ani povinné obsahové náležitosti v zmysle § 183 ods. 4 C. s. p., t.j. telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú by ich súd mohol upovedomiť o rozhodnutí o ich návrhu na odročenie pojednávania. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil žiadosť žalobcov o odročenie pojednávania ako úkon vedúci k nedôvodným prietahom v konaní, preto ich žiadosti nevyhoveli a pojednával v ich neprítomnosti.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzatvorili dňa 30.04.2008 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0189793023, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcom splátkový úver na nadobudnutie, úpravu a údržbu nehnuteľností v celkovej výške 73.026,62 eura, ide o zmluvu spotrebiteľskú. Žalobcovia tvrdili, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, celkovú cenu splateného úveru a RPMN.

1.4. Žalobcovia sa svojou žalobou domáhali určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie preto skúmal prípustnosť takejto žaloby. Žaloba o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) C. s. p. je prípustná iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä hmotného práva). Zmluvy a iné právne úkony ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2018 umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa pred súdom určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Z uvedeného vyplýva, že tohto nároku je možné sa domáhať iba vo vzťahu k spotrebiteľským úverom. Predmetný úver nie je spotrebiteľským úverom, pretože zákon č. 258/2001 Z. z. (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu a o poskytnutí úveru nad hodnotu zodpovedajúcu 20.000 eur. Na predmetnú úverovú zmluvu nemožno aplikovať ani ustanovenia zákona č. 90/2016 Z. z. o úveroch na bývanie, aj keď v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 90/2016 Z. z. úver poskytnutý žalobcom by spadal pod definíciu úveru na bývanie, avšak s ohľadom na intertemporálne ustanovenia (§ 28) sa ustanovenia tohto zákona nevzťahujú na zmluvy o úvere na bývanie uzavreté pred 21. marcom 2016. Preto ani ustanovenie § 15 ods. 4 zákona č. 90/2016 Z. z. nie je v prejednávanej veci aplikovateľné. Súd prvej inštancie zdôraznil, že možnosť žaloby na plnenie spravidla vylučuje právny záujem na žalobe určovacej. Ak totiž možno žiadať (a v prejednávanej veci aj žalobcovia žiadali) o vydanie bezdôvodného

obohatenia, je vylúčený naliehavý právny záujem žalobcov na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, keďže tieto otázky si súd musí vyriešiť ako predbežné.

1.5. V tej časti žaloby, ktorou žalobcovia žiadali o vydanie bezdôvodného obohatenia 15.835,25 eura, absentujú skutkové tvrdenia, akým spôsobom vôbec žalobcovia dospeli k nimi vyčíslenej výške bezdôvodného obohatenia, žalobcovia neuviedli žiadne skutkové tvrdenia o zabezpečení úveru, jeho splácaní resp. nesplácaní, výkone záložného práva a pod.. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 132 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Povinnosť strany tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019). Žalobcami vyprodukovaná tabuľka s názvom „Výkaz o úhrade za poskytnuté prostriedky, číslo zmluvy 4010131029“ nesúvisí s prejednávanou vecou, pretože zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi stranami sporu má číslo 0189793023. Aj v prípade, ak by pri vyhotovovaní predmetnej tabuľky došlo iba k chybe v písaní v časti označenia čísla úverovej zmluvy, zoznam vykonaných úhrad nie je žiadnym spôsobom verifikovaný (v tomto smere uvedenú tabuľku možno považovať len za tvrdenie žalobcov, v žiadnom prípade ju nemožno považovať za dôkaz) a čo je podstatnejšie, výpočty žalobcov vychádzajú z nedôvodného tvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie uviedol, že zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sa na uzavretú zmluvu o splátkovom úvere č. 0189793023 nevzťahuje, teda ani zmluva nemusí obsahovať náležitosti v zmysle § 4 ods. 2 predmetného zákona, a samozrejme absencia náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) v žiadnom prípade nemôže znamenať, že by sa poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný mal teda právo na úroky, ako aj poplatky súvisiace s poskytnutým úverom. Súd prvej inštancie uviedol, že súdnym prieskumom zároveň nebola zistená prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok v predmetnej zmluve a ani ustanovení, ktoré by spôsobovali neplatnosť niektorého z nich pre jeho rozpor s dobrými mravmi, resp. so zákonom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovia ani nekonkretizovali, ktoré zo zmluvných ustanovení by mali napĺňať znaky neprijateľných zmluvných podmienok, čím si opätovne nespĺnili svoju povinnosť tvrdenia. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil podanú žalobu ako zjavne nedôvodnú, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

1.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ako procesne úspešnej strane sporu priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcom s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonom stanovenej lehote odvolaním obaja žalobcovia. Svoje odvolanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie ignoroval dôvody žaloby a žalobné námietky, ako aj dôvody hodné osobitného zreteľa a najmä ich spotrebiteľské právo. Predmetný rozsudok považujú za nepreskúmateľný a rozhodnutie súdu za arbitrárne, majú za to, že bola porušená zásada kontradiktórnosti konania. Podľa ich názoru súd prvej inštancie vydal nezákonné rozhodnutie, a preto podávajú odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) C. s. p.

2.1. V dôvodoch odvolania žalobcovia uviedli, že súd prvej inštancie nesprávne odôvodnil dôvody na odročenie pojednávania a tým uprel strane konania právo na spravodlivý proces, pretože sa strana konania nemohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pričom sa dôkazy vykonávajú na pojednávaní. Súd prvej inštancie ich nepoučil o ich právach ani povinnostiach tak, ako uviedol v bode 8. napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie od nich nevyžadoval uvedenie telefónneho čísla alebo elektronickej adresy. Žalobcovia uviedli, že v konaní pred súdom nie je nič dôležitejšie než výsluch strany konania a umožnenie vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Súd prvej inštancie obsérne odôvodnil svoj postoj k ospravedlneniu neprítomnosti žalobcov na pojednávaní a žiadosti o odročenie pojednávania, neprihliadol však na dôvody hodné osobitného zreteľa, a to zdravotný stav žalobkyne pre ochorenie Crohnova choroba a obdobie, počas ktorého žalobkyňa bola gravidná a je na rizikovom tehotenstve, pričom užíva lieky, ktoré ovplyvňujú jej psychický stav a najmä utlmujú psychickú činnosť organizmu každého človeka, pričom pod vplyvom liekov človek stráca koncentráciu a sústredenie na súdne konanie. Žalobcovia poukázali, že sudca nemá medicínske vzdelanie, a tak nie je odborne spôsobilý posúdiť stav pacienta. Odôvodnenie bodu 9. napadnutého rozsudku je arbitrárne, rozsudok súdu je nezákonný a je potrebné ho zrušiť.

2.2. Žalobcovia ďalej uviedli, že súd prvej inštancie pochybil pri zisťovaní skutkového stavu v tom, že v bode 11. napadnutého rozsudku vytykajú, že súd prvej inštancie nazval strany sporu veriteľ a dlžník, pričom išlo o dodávateľa a spotrebiteľa. Majú za to že ich banka oklamala, pričom obchádzala zákon a konala v rozpore s dobrými mravmi. Podľa žalobcov v predmetnej zmluve neboli dohodnuté podmienky splácania, nebolo uvedené ako sa bude započítavať každá ich splátka na úhradu úveru, a preto majú za to, že išlo o neprijateľné podmienky, ktoré spôsobili nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie ignoroval úžeru, pričom sa nevyrovnal sa s úžerou ani s neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a nezákonným postupom banky. Majú za to, že súdna moc je rovnocenná s mocou zákonodarnou a výkonnou, a preto jej rozhodnutie musí sledovať cieľ spravodlivo v prospech občanov. Ďalej uviedli, že napadnutý rozsudok je príliš formalistický a trpí vadami, ktoré sú extrémne inkonzistentné, predmetné odôvodnenie rozsudku nespĺňa zákonom stanovené podmienky podľa § 220 ods. 2 a 3 C. s. p.. Poukázali na ustálenú judikatúru Ústavného súdu v oblasti rozhodovacej praxe a odôvodnení súdnych rozhodnutí. Podľa žalobcov majú právo domáhať sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, a to s poukazom na skutočnosť, že banka bola povinná všetky prostriedky od nich prijaté započítať na úver. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí opomenul vyrovnáť so skutočnou výškou poskytnutého úveru s ich zaplatenými splátkami, s výťažkom z dražby a najmä opomenul uviesť, že pohľadávka banky bola už pri oznámení mimoriadnej splatnosť sporná čo do dôvodu a výšky a súd prvej inštancie ignoroval vyrovnanie sa s úrokmi k danému úveru. Ignoroval postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu s dodávateľom a neposkytol žalobcovi ako spotrebiteľovi ochranu ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov. Súd prvej inštancie prisvedčil vyjadreniam a tvrdeniam žalovaného dodávateľa a zamietol všetky návrhy žalobcov spotrebiteľov na dokazovanie, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania, nesprávne odôvodnil napadnutý rozsudok a to výlučne v prospech žalovaného, ktorému dal za pravdu v každom bode a doslova celé odôvodnenie namieril proti právam žalobcu spotrebiteľa čo nemožno ponímať inak ako svojvoľné, arbitrárne rozhodnutie, ktoré nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu. Ďalej uviedli, že poplatok za spracovanie úveru považujú za neprijateľnú podmienku a žiadajú súd, aby vo výroku rozhodnutia vyhlásil túto podmienku za neplatnú ako i poplatky za upomienky. Na záver uviedli, že súd prvej inštancie sa nevyrovnal ani s uhrádzaním úveru za podmienok úverovej zmluvy, pričom žalobkyňa priložila výkaz o úhrade za poskytnuté prostriedky, z ktorého je osvedčené, že úver splácali, pričom zaplatili 32.638,24 eura, výška úveru pritom bola 72.495,55 eura, a preto majú za to, že pri rozdieli 39.877,31 eura uplatnením si práva žalovanej banky zo zálohu dražbou v sume 54,925,26 eura je úžera, pretože splatnosť úveru pripadá do budúcnosti na dátum 10.03.2038 a žalovaná banka si nezákonne uplatnila právo na úhradu budúcich splátok i úrokov, ktoré jej neprináležali. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, že nepodrobil spotrebiteľskú zmluvu súdnemu prieskumu, čím obchádza únieové právo. Namietajú aj trovy konania, pretože žalovanému nepatria, keď sa dopustil konania, ktoré je bezpochyby obchádzaním kogentných noriem a tak v rozpore s dobrými mravmi spôsobil neplatnosť právnych úkonov a z neplatného právneho úkonu neplynú platné právne úkony. Na základe uvedených skutočností žiadajú odvolací súd, aby zaviazal súd prvej inštancie na vykonanie navrhovaných dôkazov, alebo ich sám vykonal, pretože sa týkajú neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a žiadajú aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na nové konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je nedôvodné.

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol návrh žalobcov na určenie, že úver poskytnutý na základe zmluvy č. 0189793023 zo dňa 30.09.2008 uzatvorenej medzi žalovaným a žalobcami je

bezúročný a bez poplatkov a nárok žalobcov voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 15.835,25 eura.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak dospel k záveru, že žaloba je zjavne nedôvodná pretože v časti určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov je neprípustná v zmysle ustanovenia § 137 C. s. p. a v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 15.835,25 eura si žalobcovia nespĺnili svoju procesnú povinnosť tvrdenia a tým ani dôkaznú povinnosť.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisového materiálu vo veci, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom sa zároveň vyrovnal so skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a z dôvodu vyrovnania sa s odvolacími námietkami žalobcov odvolací súd uvádza nasledovné:

10. Odvolatelia predovšetkým namietali, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôvody žalobcov uvedené v ich žiadosti o odročenie pojednávania a uprel tým žalobcom ich právo na spravodlivý proces.

11. Podľa § 183 ods. 1 C. s. p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostať na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

12. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

13. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

14. Odvolací súd z predvolania na pojednávanie nariadeného na 03.10.2019, ktoré bolo žalobcom riadne a s dostatočným predstihom doručené (žalobkyni dňa 11.07.2019 a žalobcovi dňa 17.07.2019) zistil, že súd prvej inštancie žalobcov poučil v súlade s ustanovením § 183 C. s. p. tak, že pojednávanie je možné odročiť len z dôležitých dôvodov, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela, pričom je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Neobstojí preto odvolacia námietka žalobcov, že súd prvej inštancie ich v súvislosti s dôvodom odročenia nepoučil a nežiadal od nich uvedenie telefónneho čísla alebo elektronickej adresy. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne zaoberal tým, prečo žiadosti žalobcov na odročenie pojednávania nariadeného na 03.10.2019 nevyhoveli, pričom správne aplikoval a interpretoval príslušné ustanovenia § 183 a 184 C. s. p.. Odvolací súd poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie v súvislosti s vyhodnotením žiadosti žalobcov o odročenie pojednávania a konštatuje, že k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces nedošlo.

15. K ďalším odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie riadne skutkovo aj poukazom na príslušné zákonné ustanovenia vysvetlil, prečo nie je predmetný úver, poskytnutý zmluvou o splátkovom úvere, spotrebiteľským úverom, a prečo absencia náležitostí vyžadovaná zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobcovia nekonkretizovali ani to, ktoré zo zmluvných ustanovení zmluvy o splátkovom úvere mali napĺňať znaky neprijateľných podmienok. Súd prvej inštancie pritom konštatoval, že vykonal prieskum zmluvných podmienok a nezistil prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok. Neobstojí preto ani odvolacia námietka, podľa ktorej súd prvej inštancie pochybil v tom, že sa nevyrovnal s neprijateľnými podmienkami spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd dáva za pravdu súdu prvej inštancie aj v tom, že žalobcovia nešpecifikovali svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď úplne absentujú tvrdenia o tom, ako k vyčíslenej sume, zaplataenia ktorej sa voči žalovanému domáhajú, dospeli. Opísanie rozhodujúcich skutočností a s tým súvisiace dôkazné bremeno je pritom procesnou povinnosťou žalobcov - ako správne konštatoval súd prvej inštancie. Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má za následok neúspech v spore. Žalobcovia súdu prvej inštancie vytkli aj to, že zamietol všetky návrhy žalobcov na dokazovanie, čím porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobcovia súdu prvej inštancie žiadne návrhy na dokazovanie nepredniesli, ani táto námietka preto neobstojí. Záverom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 C. s. p. odôvodnil. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obsahom odvolania sú z väčšej časti, námietky, tvrdenia, resp. rôzne výroky, ktoré nekorešpondujú s napadnutým rozhodnutím, pre rozhodnutie odvolacieho súdu sú bez významu, preto sa nimi v dôvodoch tohto rozhodnutia nezaobrá.

16. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalobcov sú nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

17. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p.), o ktorom v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, pretože sa týmto rozhodnutím predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z obsahu spisu však vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

18. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C. s. p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyseľne (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).